גמ' מה"מ דת"ר ליכול אין חייבין משום

מומאה אלא בדבר שיש לו מתירין ודין הוא

ולא הותר מכללו אין חייבין אלא על דבר

שיש לו מתירון מומאה אשהיא בשתי ידיעות

יוקרבנו עולה ויורד יוהותרה מכללה אינו דין

שיש לו מתירין אינו חייב עד שיקרבו מתירין וכל דבר שאין לו מתירין אינו חייב עד שיקדש בכלי:

הדרן עלך חמאת העוף

ולד סיחמאת ותמורת חמאת וחמאת שמתו

בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו הבעלים תמות

"ואינה עושה תמורה יולא נהנין ולא מועלין

ואח

ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימותו. דהני הוו

בין לאחר כפרה ולד חטאת להכי מתה שהרי אינה ראויה לכפרה שלא

הפרישה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהרי באה בעבירה

דלא ימיר כתיבה) וחטאת שמתו בעליה נמי להכי מתה דאין כפרה למתים

דמיחתן כיפרה עליהם: שעיברה שנחה ושאבדה. עד שהיא תמימה

ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים באחרת שלא רצו

להתכפר בדמי זו ש שעברה שנתה ב או שאבדה ונמלאת בעלת מום תמות

ואפילו נמצאת הודם כפרה ונתכפרו בעליה באחרת תמות הואיל ונמצאת

בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו באחרת אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן במסכת תמורה בפרק ולד חטאת

(דף כב.): ואינה עושה סמורה. דכיון דנתכפרו באחרת דלא אחשבה

להאי לא לקדושת דמים ולא לקדושת מזבח הילכך לא אלימא למיתפס אחרים

בתמורה ואע"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיבי או רע בטוב

הכא לא תפים: ולא נהנין. מהם לכתחלה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין

ם מהנך ה' חטאות המתות והנך ג' מתות לעולם בין לפני כפרה

ומה פיגול שהוא בידיעה אחת וקרבנו

בדבר שחין לו מתירין: דסנו רבנן כו' ומה פגול שהוא. חמור כ"כ שהוא חייב קרבן בידיעה אחת כשנודע לו שאכל פיגול שאינו לריך שתי ידיעות

כטומאת מקדש וקדשיו דבטומאת מקדש וקדשיו בעינן שתי ידיעות ידיעה

בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים

דכתיב (ויקרא ה) ונעלם מכלל שידע והדר

כתיב והוא ידע הרי כאן שתי ידיעות: וקרבנו קבוע. דהאוכל פיגול בשוגג

מביא חטאת בהמה: ולא הותר מכללו.

בלבורט אין חייבין כו': והותרה מכללה.

כגון פסח הבא בטומאה אינו דין כו':

שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין: יכול. אם הוא דבר שיש לו מתירין יהו

חייבין עליו משום טומאה מיד הודם שיקרבו מתירין ואותן שאין להן מתירין

יהו חייבין עליהן משום טומאה לאלתר

קודם שינתנו בכלי: פ"ל אשר יקרב.

והאי יקרב משמע נגיעה דבנגיעה

לחודה מחייב דכי יגע (ויקרא יא) מתרגמינן

ארי יקרב ואמר ר"א וכי יש נוגע שהוא

חייב כרת א"כ למה נאמר אשר יהרב

דמשמע נגיעה בעלמה (ב) לה^{ד)} משמע

נגיעה אלא הכי משמע דאינו חייב עליו

משום טומאה עד שיכשר ליקרב דהיינו

עד שיקרצו מתירין: הא כילד כל דבר

שיש לו מסירין וכו'. ונותר אתי חילול חילול

מטמא כדאמרינן במס' זבחים (דף מה.):

הדרן עלך חמאת העוף

לרבות כל הקדשים לטומחה. בין

ל) [זבחים מה: ע"ש],ל) ממורה כא:, ג) בלבור

בם מנותרה כח., גם בכות הס"ד ואח"כ ד"ה אין כו' והותרה כו' והד"א צ"ק, ד) אלא ע"כ לא וכו' צ"ק,

ה) וויקרא כון, ו) ושסן, ו) כך

ה) [ויקרה כז], ו) [שס], ו) כך כל ק״ק כר׳ נ״ק, ח) לטעמה
 דפרשתי אב״א קרא ניחא דכיון
 כר׳ נ״ק, ש) בשעת כפרה
 ממוח וקשה למה כי נמנאת
 ב״ת אפילו נמנאת חמימה כיון

ל מולם נו במפול מנו מיק, דלא נמצא עד כו' צ"ק, י) שאבדה ונמצאת ב"מ כו'.

כיון דאם משכיפרו בעליה קאי

יאבדה ואאבדה ונמואה ב"מ ותכנה ותחבנה ותונחת ביית א"ר למה לי עיברה שנחה הא כ"ע מודים דאבודה בשעת כפרה תמות די"ל דהכא נמי

כר. ל״ק, מ) דאבודה כשעיברה שנחה וכר ובשלח נמלאת כר. ל״ק, נ) עי׳ בבה״ז ול״ק. ל״ק, נ

הגהות הב"ח

אתרוייהו אעיברה

ב א מיי׳ פי״א מהלכות

ב א תייי פייח תהכטת שגגות הלכה א: נא ב תייי שם פיי הלכה א: גב ג תייי פ"ד תהלכות ביאת מקדש הל' י ופ"ז מהלכות ק"פ הל' א:

א ד מייר פייד מהלכות פסה"מ הלכה א: ב ה מייר פייא מהלכות ממורה הלכה טו והלכה

ג ר מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה

תורה אור השלם

1. אֱמֹר אֲלַהֶּם לְּדֹרתִיכֶּם בָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרֵב מִבְּּל זְרְצָבֶם אֶל הַמְּדְישִׁים אֲשֶׁר יַקְרִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִייָּ וְטָמָאָתוֹ עָלְיוֹ וְנְכְרְתְה הנפש ההוא מלפני אני י

רבינו גרשום

פיגול לא כתב אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתב וכן יליף נותר וטמא מפיגול גבי דבר שיש לו מתירין דנותר יליף קדש לו מתירין דנותר יליף קרש קדש מפיגול וטמא יליף חילול חילול מנותר: מנהני מילי. דנותר וטמא דחייבין עליהן בין בדבר שיש לו מתירין בין בדבר שיא לו מתירין: דת"ר יכול כו'. פיגול שהוא חמור שהוא פיגול שהוא חמוו שהוא בידיעה אחת חייב כשנודע לו דאינו צריך ב' ידיעות כטומאת מקדש וקדשיו דהכי אית לן בטומאה ונעלם . מכלל שידע והוא ידע הרי כאן ב' ידיעות: וקרבנו קבוע. חטאת בהמה: ולא הותר מכללו. בצבור אבל טומאה הותר מכללה בצבור כגון פסח הבא בטומאה: כגרן פסח הבא בטומאה: לרבות כל הקדשים לטומאה בין שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין יכול אם הוא דבר שיש לו מתירין שיהו חייבין עליהן מתירין שיהו חייבין עליהן מיד משום טומאה קודם שיקרבו: ת"ל אשר יקרב. דמשמע דבנגיעה לחודה הוי חייב דכי יגע מתרגימנא יקרב: וכי יש נוגע . שהוא חייב. כרת א״כ למה חייב. כרת א״כ למה אשר יקרב (לומר חייבין עליו) הכי האי דכתב אשר לאו נגיעה משמע . אלא הכי משמע אינו חייב עליו משום טמא אלא עד

שיכשר ליקרב: הא כיצד כל דבר כו'. ונותר יליף חילול חילול מטמא: הדרן עלך חמאת העוף חטאת ותמורת ווטאונ וווטאונ (שכיפרו) [שמתו] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי דמתות והנך תלת לעולם מתות קודם כפרה ובין שנתכפרו: ושעברה שנתה. כגון שלא הספיק להקריבה עד שעיברה שנתה: ושאבדה. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כפרו

דהתם ה בחטאות ואשמות היינו אימורי [קדשי] קדשים ולא מיקרו נעשית גבו' מה"מ. דנותר וטמא חייבין עליהן בין בדבר שיש לו מתירין בין מלוחן בהעלאה אבל באימורי קדשים קלים מיקרי נעשית מלוחו משום ההעלאה ואם תאמר ומאי שנא ואומר מורי הרב רבינו פרץ שיחי׳ דשנא ושנא איבעית אימא קרא ואיבעית אימא סברא איבעית אימא קרא דכחיב

והוליא הדשן גבי עולה ואי לאו האי קרא מן הדין היה לנו לומר דמשעת העלחה הן בקדשי קדשים הן בקדשים קלים הוי נעשית מלותו אך גלי קרא גבי עולה דלא הוי נעשית מלותו בהעלאה כיון דאכתי לריך להוליאה לבית הדשן הילכך ח קדשי קדשים נילף מינה שכשם שהיא קדשי קדשים ומועלין בה עד שתלא לבית יוקובנו עולה ויוח יוחודה מכלה אינו דין שלא יהא חייב אלא על דבר שיש לו מתירין תלמוד לומר יאמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם וגו' בכל הקדשים הכתוב מדבר יכול יהו חייבין עליהן מיד הלמוד לומר אשר יקרב אמר רבי אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב או הא כיצד כל דבר הדשן חוי כל קדשי קדשים מועלין באימורין עד שינא לבית הדשן אבל קדשים קלים לא נילף מינה ואיבעית אימא סברא דגבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם או מאימורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שילאו לבית הדשן אבל בקדשים קלים שאין בהן מעילה עד לאחר זריקה מיד שיעלו האימורים דין הוא דלא נמעול בהו כי סברא הוא לומר בכל מהום דמיד לאחר העלאה הוי נעשית מצותה אלא דגבי קדשי קדשים לפי שיש מעילה בהם מחחלה לא נפקי אלא לזמן מאוחר שנוכל למצוח דהיינו הוצחה לבית הדשן אך קלת קשיא על זו הסברא דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף כו)

תעים: מתחום: חווריק בסנים קיף טו. דמשעת חמרתו אין בהן מעילה ולא אמרינן עד שינא לבית הדשן אמנם ^{הט}לטעמא דפרישית מקרא ניחא דכיון דלאו מין זכח הוא לא שייך למילף מעולה ח: ומה פיגוד שהוא ביריעה אחת. פירוש דלא בעיא ידיעה בתחלה וידיעה בסוף כמו בטומאת מקדש וקדשיו שבועות (דף ב.): וקרבנו קבוע. שחינו בעולה ויורד

ועשיר עו אחד מה שאין כן בקרבן של טומאת מקדש וקדשיו יו: הא ביצד. כלומר אם [כן] קשו קראי אהדדי דאשר יקדישו משמע משעת הקדש ואשר יקרב משמע הקרבה ממש: כל דבר שיש לו מתירין משיקרב מתירין. בזבחים (דף מה:) פירשתי עוד:

הדרן עלך חמאת העוף

ולד חמאת ותמורת חמאת וכן חמאת שמתו בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו בעליה תמות. לכאורה משמע דהכי קאמר אם משכיפרו בעליה נמלאת שהיתה אבודה יאושי בשעת כפרה מתה ונמלאת בעלת מום אפילו נמלא יבו [קודם כפרה] וקשה כיון דלא נמצא עד לאחר כפרה לכולי עלמא תמות וי"ל דמתניתין תקשה בין יכנו נמנטו עד כמוח בפרה כפרה במנט ממומר י כי ממומר כ כרבנן דרבי שמעון דאמרי (ממורה דף טו.) אין חטאת מתה אלא באבודה בשעת כפרה והכא מיירי יגו בשעת כפרה אינה אבודה והאי אם משכיפרו

אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: לא קאי אנמלאת אלא קאי אהאי דקאמר תמות וה"ק יושנמלאת בעלת מום קודם כפרה אם משכיפרו בעליה ידו באו לימלך מה יעשו תמות ואע"ג דאם נמנאת תמימה לא ממות לרבנן דרבי שמעון מ"מ אית לן למימר הכא תמות כיון דנמנאת בעלת מום וקשיא דאדרבה כל שכן כיון דאית בה דחויים אחרים עם הדיחוי דאבודה לית לן למימר דתמות כדאמרינן בתמורה (דף פב) שם באבודת לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה וה"נ הוה לן למימר יותר דלא תמוח כי נמצאת בעלח מום מכי נמצאת תמימה דאמר לא תמוח לרבנן לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו בעליה קאי אנמצאת ובאבודה בשעת כפרה מיירי וה״ה כי נמצאת תמימה דתמוח ונקט נמצאת בעלת מום לרבוחא דאע״ג דאיכא דיחוי המום עם הדיחוי דאבודה וס״ד אמינא דלא תמות מוז קמ"ל דתמות וכמו כן נפרש גבי עיברה שנתה דמוקי לה בתמורה בפרק ולד חטאת (דף כב.) באבודה כדי שלא יקשה ממנה לריש לקיש דאמר עיברה שנתה רואים יז כאילו היא עומדת בבית הקברות ורועה יחים/ ושעיברה שנתה שאבדה עם עיברה שנתה ⁰והשתא קשיא כיון יש דא"כ למה לי עיברה שנתה והא כולי עלמא כן דאבודה בשעת כפרה תמות ואם משכיפרו בעליה קאי אתרוייהו לא אעיברה שנתה ואבדה ואאבדה ואמראת בעלת מום וי"ל דהכא נמי נקט לרבותא עיברה שנתה דאע"ג דאיכא דיחוי אחרינא עם דיחוי להצודה כש מ"מ תמוח וא"ת למאי דפרישית לא משכחנא ה׳ חטאות המתוח דהא לא אמר בעיברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתמות אלא באבודה וכן כיפרה בעליה באחר לא אמרינן תמוח אלא באבודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון ניחא שפיר דהא מי אית ליה דכיפרו בעליה אפילו בלא אבדה כלל חמוח מיו י"ל דלרבנן נמי לא

קשיא כל כך דמכל מקום משכח ה' חטאות מתות בה' עניינים מ' דאבודה תמות כשעיברה שנתה וכו' בשלא נמנאת עד לאחר כפרה יהו: ואינה עושה תמורה. שאם התפים בהמה יו אינה מקודשת דהא למיתה אולא: לא נהגין ודא מועדין. דכיון דאולי לאיבוד לא שייכא בהו מעילה ולא קרינא בהו קדשי ה': '' ואם עד שדא בישרו בעדיה תרעה עד שתמתאב. לא קאי אנמנאת בעלת מום דמאי עד שתמתאב הרי היא כבר בעלת מום אלא קאי אעיברה שנתה אי נמי קאי אבעלת מום יוו ומאי תרעה כגון שנמצא בעל מום עובר דמיד נדחית מהקרבת מובח וקאמר תרעה אותה שנמנאת עד שתסתאב ויפול בה מום קבוע דאז יהיה מותר למוכרה ולהוליאה לחולין ויביא בדמיה אחרת שיקרב למובח:

יהא במאת מוש הם כפוז בעלים באחרת שלא רצו להתכפר בדמי אלו שעיברה שנתה או שאבדה ונמצאת בעלת מום בין זו ובין זו תמות: ואין עושה תמורה. דכיון דכיפרו באחרת ולא אחשבוה להני לא חזו לא לקדושת הגוף ולא לקדושת דמים הילכך לא אלימי למתפס תמורה וימותו אע"ג דבעלמא בעלת מום עושה דכתיב או רע בטוב הכא לא תפיס: ולא נהנין.

יישר בי היסונ מדכר, חקדשים לעולה בקרל דנחריה (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובסר שאר הכי קאמר אשר יקרים קדשים ואח"כ יאכלם וטומאחו עליו, כדמפכש אכילה בקרא דנחריה (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובשר שאין לו מתירין. כגון מתחת כהנים וכהן משיח וטפנים, אינו חייב עד שיקדש בכלי.
שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן (שם).
הדרי יאר- המשר ב-----

הררן עלך חבואת העוף ושאבדה וגמצאת בעלת מום. קודם שנמכפר באמרת (תפורה בא). אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן באמרמ, תמות. ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמגאת בעלת מום. מודה הבעלים באחר הבעלים. אחרי כן באמרי כן באמרמ, תמות. ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אחר שכיפר הבעלים באחר באמראת ודחר שנמגאת ודחו ליה בידים דלא רצו לכפר בה, ודאי מודו דלמיתה אולא, ולהכי נקט בעלת מום, דאי ממוד בעלים כפרו הבעלים שוב באחרת לאחר שנמגאת ודחו ליה בידים דלא רצו לכפר בה, ודאי מודו דלמיתה אולא, ולהכי

פן נמצא תמימה כיון תיבת וקשה נמחק: יגן מיירי דבשעת כפרה: ידן בעליה בא לימלך לנו מה יעשה נאמר לו דתמות: עון בתמורה יש נמצא תמימה כיון תיבת וקשה נמתק: עם מיירי רבשעת כפרה: יום בעליה בא לימלך לנו מה יעשה נאמר לו דתמורה: עון התמורה
דאבודת לולה: עון תמור אבודה דלילה אברה לבילה שלה אברה לילה דאינת הארה לשה שהקבה אבל בעלת מום מים
דאבודת לולה: עון תואים אותה כאילו: ישן ורועה וה"פ דמתניתין ושעיברה: יען כיון דאבדה למה תיבת דא"כ נמחק:
"D ודא כ"ע מודה דאבודה: לשן אתרוייהו בדפרישית אעיברה ותיבות ואבדה ומאבדה נמחק: עם דאבודה ומ"א דלא תמות דהוי
כמו אבודת לילה קא משמע לן דמכל מקום תמות דלא דמי לאבודת לילה כדפ"י וצ"ע למאי דפרישית דעברה שנתה אינה מתה
אלא דוקא כשומצאת אחר כפרה א"כ הנך תחי בתרייתא חדא נינחו עברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתרוייהו מיירי באבודה
בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרען דתמות כשהיה אבודה בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ונמצאת בעלת מום ארען

בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרינן דתמות כשהיה אבודה בשעת כפרה וא"כ כיון דבכל ענין אבודה מתה בין ממימה בין בעלת מום בין עברה שנתה בין לא עברה א"כ הנך תרתי דעברה שנתה ובעלת מום ואבודה כולהו לא הוו אלא חדא וא"כ קשה דחמש חטאות היכי משכחת להו פי בתוס דאין הכי נמי דחמש חטאות לא מתוקמי לרבנן רק לרבי שמעון דאית מתיבת מ"מ עד תיבת דאית נמחק: עם דאית לית: לון חמות או ייל: פון כפרה ועוד דמ"מ. כיון דאיכא רבותא גבי בעלת מום וגבי עיברה שנתה כדפי הילכך תרתי חשיב להו אבודה בשעת כפרה מתה גם כשעברה שנתה וכמו כן מתה גם נמצאת בעלת מום לכך חשיב להו תרתי: מן בהמה לקדושה לא קדשה תחתיה דהא. תיבות אינה מקודשת נמחק: עו מום ומיירי כגון תיבות ומאי

שימה מקובצת

הגוף הותרה אלל ליבור בפסח, דתגן (פטחים עו:) הפסח שבח בטומחה נחכל בטומחה הכתוב מדבר. אשר הס מקדישים, ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב (שם). יכול יהני העורו נעיני (שט). יבוד יהו חייבין עליהן מיד. משהקדישו יתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל ורעכם, ר"ח מפרש לה ואזיל חוו וכי יש נובע שהוא (שם). דבי יש נוגע שהוא חייב. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל, כדכתיב בתריה איש איש מזרע אהרן וגו', אלא מה ת"ל יקרב, בהוכשר בשר ליהרב הכתוב מדבר. ואהדשים

(h) רש"י ד"ה והותרה וכו' דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ה בכל הקדשים כו' לרצות: (כ) ד"ה ת"ל אשר וכו' נגיעה בעלמה אלא לה נגיעה בענתח אדא נח משמע: (ג) רש"י ד"ה שעיברה ונו שלא רלו להתכפר בדמי זו. נ"ב ר"ל להתמין עד אשר יסחאב ויהנה בדמיו חטאת וק"ל: מוסף רש"י שהוא בידיעה אחת. שלינו

לריך ידיעה בתחלה, אלא שאכל בשוגג וידע שאכל (תבחים מה:). וקרבנו קבוע. חטאמו הבוע לעני כלעשיר. כשבה או שעירה (שם). ולא הותר מכללו. חלח ליבור (שם). שהיא בשתי ידיעות. נטמח וידע שנטמח ונעלמה ממנו טומאה ואכל את הקודש ולא ידע ומשאכל ידע, אבל שיש בה ידיעה בסוף ואין בה ידיעה בתחילה, שלפני אכילתו לא ידע מעולם בטומאה זו, פטור, והכי גמרינן לה בשבועות (ד. זבחים שם). וקרבנו עולה ויורד. לעשיר וקרבבו עודה ויודד. נעסיר בהמה ובדלות שתי מורים ובדלי דלות עשירית האיפה, גבי שמיעת קול בויקרא (שם). והותרה מכללה. טומאת

f) חייב א"כ למה נאמר אשר יקריב לומר לך שאינו חייב עד שיוכשר ליקרב הא: כ) הוו נינהו מהגך: גן שנתה כגון שלא הספיק

תן חייב אייכ למה נאמר אשר יקריב נומר דך שאינו חייב עד שיוכשה ליקרב הא: גן הוו נינהו מהגן: גן שנתה כגון שלא הספיק להקריב עד שעיברה שנתה או: ז) דהתם מיירי בחטאות ואשמות דהויין אימורין דקדשי קדשים תיבת היינו נמחק: כ) העלאה בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים: 10 הלכך בקדשי קדשים נילף מיניה שכשם שמועלין בעולה שהיא קיק: 10 הדשן כן כל ק"ק מועלין באימורין והם חלק גבוה כמו עולה עד: 0) מעולה א"נ כמו כן שאני קטורת דהקטרה היא עבודה אחרת דלא היה בה הוצאת הדשן כדמשמע לקמן ודוק היטב ותמצא חילוק טוב: ט) ועשיר שוין הן מה: ין וקדשיו יכול יהו חייבין עליו מיד דאשר יקדישו משמע משעה שהוקדשו במה ת"ל אשר יקרב ומפרש ר' אלעור וכי יש נוגע שהוא חייב כלומר היכי משמע שהוא חייב

יהא כתיב ההוא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר בפ״ק דובחים וקשה דהא תינח למאן דאמר במצורע מוחלט ובזב בעל שלש

רואה כחיב ההוא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטורר בפ"ק דובחים וקשה דהג תינה למאך דאמר במצורע מוחלט ובזב בעל שלש ברוא מיר בהכי מירי קרא דלא יאכל בקדשים אלא למ"ד במצורע מוסגר ובזב בעל שתי בא שתי ברוא מיר באינה ביל שלש שיש שיש ביל שלש שיש שיש ביל שיטהר ר"ל עד שיעורב שמשו דהיינו שישקע א"כ האי קרא דלא יאכל בתרומה איירי ואין ראיה מתרומה לקדשים אלא נראה להרב ר' יעקב מקינון דלפי סוגיא דובחים אתא שפיר דקאמר התם שיש ג' פסוקים של שלש כריתות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט כתוב בו אכילה ולהכי מתמה וכי יש נוגע שהוא שלש כריתות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט בתוב בו אכילה ולהכי מתמה וכי יש נוגע שהוא חייב ודלא כפרט שבא לפרש הכלל אלא כדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל משמע דוקא אכילה אסר רחמנא ובזבחים פ' ב"ש

הארכתי: ולא הותר מכללו. כמו טומאה דהותרה בצבור: יil אבודה הודם כפרה ולא מצאה עד לאחר כפרה וקשה למה לי נמצאת: